

din ce în ce mai acută pe an ce trece. Vedem că în țările unde comunismul ateu luptă intens împotriva Bisericii, folosind constrângeri de tot felul, bărbăția femeilor salvează Biserica, jertfelnicia lor, faptul că ele sunt gata să rabde orice suferință. Peste tot vedem că în biserici femeile sunt cele mai multe. Se poate spune că în biserici, la rugăciuni, femeile sunt majoritatea, uneori trei sferturi, ba uneori și mai mult. Dacă acum toate femeile ar pleca din Biserică, Biserica nu ar mai putea exista, căci bărbății, împlinind înalta slujire pastorală, ocupând înalte posturi ierarhice, ar rămâne puțini la număr și, pur și simplu, le-ar fi practic cu neputință a sprijini Biserica.

Astfel, mare este rolul femeii în Biserică și toți trebuie să avem aceasta în vedere. În învățătura noastră creștină privind omul – vorbesc de teologie – femeia este în aceeași măsură om ca și bărbatul. Putința ei de a sluji nu se mărginește la istorie. Faptul că Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat din Femeie arată că ea nicicum nu este micșorată înaintea lui Dumnezeu.

Aici însă doresc să-mi exprim gândul de căpetenie al cuvântării mele. Tot ce am spus până acum nu a fost decât o introducere pentru a ajunge toți pe aceeași linie de gândire. Dacă vorbim despre *înalta însemnătate a femeii* trebuie ca și femeile să îndreptățească această însemnătate a lor. Să o îndreptățească în toate planurile vieții omenirii. Iar lucrarea ei cea mai esențială, lucrarea ei cea mai însemnată este Maternitatea: „*Și a pus Adam numele femeii sale Eva, adică viață, pentru că ea este mamă tuturor celor vii*” (Fac. 3: 20). Pentru a înălța omenirea femeile trebuie să nască, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt sunt două feluri de naștere: unul – după trup, celălalt – după duh. Hristos a spus lui Nicodim: „*Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira căci am zis ție: Se cade vouă a vă naște de sus*” (Io. 3: 6-7).

Continuarea în numărul următor.

Sursa: Cuviosul Sofronie Saharov, *Taina vieții creștine*, Editura Accent Print, Suceava, 2014

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică
28 august

08:30

Utrenia și Sfânta Liturghie
→ Duminica a X-a după Rusalii

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

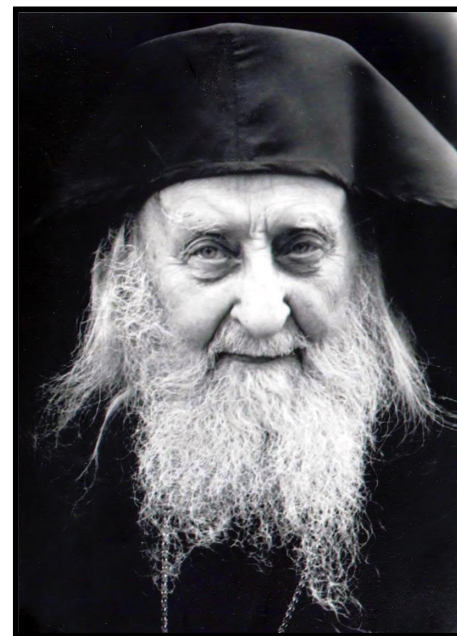
SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Iar de i se pare cuiva că știe ceva, încă nimic n-a cunoscut
precum se cade a cunoaște.*

(I Corinteni 8, 2)

Nr. 178 / 21 august 2016

MATERNITATEA CA SLUJIRE A FEMEII

**ARHIMANDRITUL
SOFRONIE SAHAROV**
MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN
BOTEZĂTORUL DE LA ESSEX

1896 – 1993

Situația femeii în veacurile trecute a fost deosebit de grea și, până astăzi, a rămas încă nedeplin lămurită. În toate planurile vieții problema se dovedește a fi deosebit de complicată: și în planul legislativ al statelor, și în planul structurii sociale, și în planul împărțirii muncii, și în planul educației, și, în sfârșit, în planul vieții bisericești. Multe s-au schimbat în ultimele decenii; în multe privințe femeia a dobândit o poziție neasemuit mai bună decât înainte, dar totuși viața rămâne încă neorânduită și măsura cea cu adevărat dreaptă încă nu s-a aflat. În veacurile trecute bărbatul a fost dătătorul de lege, stăpânul. Femeia însă adesea a fost mult prea înjosită și, în căutarea adevărului și a dreptății, toți cei care au dorit îmbunătățirea situației femeii gândeau să-i dea drepturi egale cu

bărbatul în toate planurile. Calea aceasta a dat rezultate minunate: multe femei au devenit instruite, au ocupat locuri de răspundere în instituții guvernamentale, au început să joace un rol istoric, luând parte la alegerile conducătorilor. În familii, de asemenea, situația femeii s-a schimbat în favoarea ei.

Da, așa este, dar oare putem socoti rezolvate problemele, nu numai cele legate de munca femeii, dar chiar și de situația ei familială? Experiența istoriei a dovedit că uriașul trup al omenirii este alcătuit din celule, una dintre ele fiind familia. În măsura în care celulele sunt sănătoase, sănătos este și întreg trupul.

Așadar uriașul trup al omenirii, adică sănătatea lui, este legată de sănătatea celulelor, adică a familiei. Din pricina faptului că femeia devine desăvârșit independentă economic, muncind ca orice bărbat, s-au înmulțit dezbinările familiale, adică divorțurile. Și chiar dacă nu se dezbină familia, însă femeia este nevoită să muncească fie în fabrică, fie la birou, fie în alte instituții comerciale, iarăși suferă familia, deoarece copiii nu mai au nici tată, nici mamă, și rămân în grija școlilor, lipsiți de mângâierea mamei lor.

Dacă femeia muncește în aceeași măsură cu bărbatul, iarăși se răstoarnă dreptatea, deoarece, pe lângă muncă, femeia poartă în

familie și alte poveri. Alte îndatoriri fac parte din soarta ei, anume pentru că ea este mama copiilor. S-ar zice că în vederea faptului că asupra ei cade mai marea răspundere, un rol mai complicat, ei ar trebui să-i revină și privilegiul de a conduce familia. De fapt cineva trebuie să conducă până și în familie, ca în orice instituție omenească. Astfel în multe familii se naște lupta pentru putere, care mult prea adesea se termină catastrofic pentru existența familiei. Așadar, oriunde ne-am îndrepta privirea, peste tot zărim probleme deosebit de încălcite, iar soluția lor încă nu se întrezărește.

Aceste câteva însemnări le-am făcut cu scopul de a arunca o privire asupra lucrurilor așa cum sunt văzute de majoritatea oamenilor. Însă cred că noi, creștinii, mai vedem și altele, pe care ceilalți nu le observă. Noi avem în vedere că oricum tema cea mai însemnată privind fiecare om este întrebarea: Ce este omul? Care este menirea lui? De ce și pentru ce s-a ivit el în lume? Care este țelul ce-i stă înaintea? Care este sensul existenței lui? Fără răspuns la aceste întrebări niciodată nu vom putea dezlega niciuna din problemele ce ne întâmpină, pe nici un plan. Nu este cu puțință, de pildă, a ajunge la o structură cu adevărat

dreaptă a societății fără această cunoaștere. Nu vom putea dezlega problemele privind structura guvernelor, de nu vom afla răspuns la această problemă de căpetenie. Toată istoria omenirii devine un vârtej fără sens al nebuneștilor războaie, al asupririi nedrepte a celor puternici asupra celor mai slabi, precum o vedem în lumea animală. Atunci **ce** este omul? Răspunsul îl aflăm în Sfânta Scriptură: „*Și au făcut Dumnezeu pre om după chipul lui Dumnezeu ... bărbat și femeie i-au făcut pre ei*” (Fac. 1: 27). Iar puțin mai departe citim: „*Și au făcut Dumnezeu pre om, țărână luând din pământ, și au suflat în fața lui suflare de viață, și s-a făcut omul întru suflet viu*” (Fac. 2: 7).

Așadar, dacă bărbat și femeie i-au făcut Dumnezeu, ca fiind o singură omenire, firește că problema relației dintre bărbat și femeie totdeauna a fost și totdeauna va fi una dintre cele mai însemnate teme ale vieții. De vom avea în vedere înzestrările firești ale femeii și le vom compara cu aceleași ale bărbatului, vom vedea din experiența multelor milenii că aceste înzestrări sunt diferite; uneori ele coincid, dar alteori se completează una pe alta. Știm de asemenea și din istorie, și din Sfânta Scriptură că în Răsărit, unde au luat naștere toate marile

religii, stăpânirea bărbatului asupra femeii a fost deosebit de mare. Femeia, în conștiința Răsăritului, se socotea ca o făptură aflată mai prejos. Până și în Evangheliile găsim texte precum: „*Iar cei ce mâncaseră erau bărbați ca la cinci mii, afară de muieri și copii*” (Mt. 14: 21). Se socoteau numai bărbații, iar femeile nici măcar nu se luau în calcul. Dar nu numai în Răsărit observăm aceasta.

Pe lângă aceasta, copil fiind, am citit statistici ale savanților germani privind rolul bărbatului și al femeii în istoria culturilor. Și savanții germani înfățișau înfăptuirile bărbaților ca și cum ar fi fost un munte înalt, iar în ce privește femeile, de-abia dacă pomeneau de câteva care, într-un fel sau altul, își lăsaseră numele în istoria culturii.

Mi se pare că această neînțelegere a apărut în urma pierderii conștiinței a ceea ce zice Scriptura: „*Și au făcut Dumnezeu pre om după chipul lui Dumnezeu... bărbat și femeie i-au făcut pre ei*” (Fac. 1: 27). Aceasta au uitat-o nu numai bărbații, ci și înseși femeile. Și pentru a îndrepta întreagă viața noastră în toate planurile ei, începând cu familia, femeile trebuie să se înalțe în duh și să-și arate în lume adevărata însemnatate, rolul lor cel înalt. În Biserică tema rolului femeii devine